

STACY WILLINGHAM

Tammi

KAIKKI
VAANIVAT
VAARAT

ÄLÄ LUOTA MUISTOIHISI

STACY WILLINGHAM

Välähdys pimeässä (2021, suom. 2024)
Kaikki vaanivat vaarat (2023, suom. 2025)

Stacy Willingham

KAIKKI
VAANIVAT
VAARAT

SUOMENTANUT EINARI AALTONEN

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos
Taike on tukenut teoksen suomentamista.

Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

Lastenlaulun *Hush Little Baby* suomenkieliset sanat Matti Raninin suomennosta mukaillen.

Englanninkielinen alkuteos *All the Dangerous Things* ilmestyi Yhdysvalloissa 2023.
First published in the United States by Minotaur Books, an imprint of St. Martin's Publishing Group.
ALL THE DANGEROUS THINGS. Copyright © 2023 by Stacy Willingham. All rights reserved.
By arrangement with Writers House, New York and Ia Atterholm Agency, Sweden.

Suomenkielinen laitos © Einari Aaltonen ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa.

ISBN 978-952-04- 6192-8

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Isosiskolleni Mallorylle

*"Nukkukoot nuo pienet kuoleman kappaleet.
Kuinka inhoankaan niitä."*

– TUNTEMATON

PROLOGI

TÄNÄÄN ON päivä numero kolmesataakuusikymmentäneljä.

On kulunut kolmesataakuusikymmentäneljä vuorokautta siitä, kun olen viimeksi nukkunut. Lähes yhdeksäntuhatta tuntia. Viisisataakaksikymmentäneljätuhatta minuuttia. Kolmekymmentäyksimiljoonaa sekuntia.

Tai viisikymmentäkaksi viikkoa. Kaksitoista kuukautta.

Kokonainen vuosi ilman yöunia.

Niin kauan olen kompuroinut päivästä toiseen puolihorteessa. Vuoden päivät olen silmät avattuani huomannut päätyneeni toiseen huoneeseen tai toiseen rakennukseen ilman minkäänlaista muistikuvaa siitä, milloin saavuin sinne tai millä tavalla.

Olen niellyt vuoden unilääkkeitä, olen käyttänyt silmätippoja ja kitannut kofeiinia. Käteni ovat vapisseet ja silmäluomeni ovat pyrkineet painumaan väkisin kiinni. Olen tutustunut perinpohjaisesti yöhön.

On kulunut kokonainen vuosi siitä, kun Mason vietiin minulta, mutten edelleenkaan ole yhtään lähempänä totuutta.

1

NYKYHETKI

”ISABELLE, VIIDEN minuutin päästä on sinun vuorosi.”

Tuijotan mattoa. Siinä ei ole mitään nähtävää, mutta ilmeisesti silmäni haluavat katsoa tapittaa tiettyä kohtaa. Ympäristö muuttuu sumeaksi, kun maton kohta – silmiäni valitsema kohta – muuttuu terävämmäksi ja kirkkaammaksi. Aivan kuin minulla olisi putkinäkö.

”Isabelle.”

Kunpa minulla olisi aina tunnelinäkö: Kyky keskittyä yhteen asiaan kerrallaan. Kyky häivyttää kaikki muu taustakohinaksi.

”Isabelle.”

Naps naps.

Nyt kasvojeni edessä heiluu käsi. Sormet napsahtavat. Se saa minut räpäyttämään silmiäni.

”Maa kutsuu Isabellea.”

”Anteeksi”, sanon ja pudistan päätäni toivoen liikkeen häivyttävän sumun kuin tuulilasinpyyhkijät sadeusvan. Räpäytän silmiäni vielä pari kertaa ennen kuin yritän löytää tuijottamani kohdan, turhaan. Se on poissa. Se on sulautunut takaisin mattoon, painunut unholaan. Kunpa minäkin voisin tehdä niin. ”Anteeksi. Joo. Viisi minuuttia.”

Kohotan kättäni ja juon kulauksen muovikupista – kahvi on mustaa ja vahvaa, ja kuppi narahtaa, kun rohtuneet huuleni kos-

kettavat sen reunaa. Aikaisemmin nautin aamukupillisen mausta. Minusta oli ihanaa tuntea sieraimissani keittiöstä leijailevan kahvin tuoksu. Odotin kupin lämmön leviävän sormiini, jotka olivat kylmät ja kankeat seistyäni takakuistilla katsomassa auringonnousua kasteen pisaroidessa ihollani.

En kuitenkaan tarvinnut kahvia, ja nyt tiedän sen. Kaipasin rutii-neja, tuttuja asioita. Arkista kahvikupillista, joka oli vähän kuin kuivatut nuudelit, joiden sekaan valutetaan hanasta vettä, ja sitten annos laitetaan mikroon ja sitä kutsutaan ateriaksi. Mutta enää en välitä sellaisesta: mutkattomuudesta ja arkisista askareista. Mutkattomuus on ylellisyyttä, johon minulla ei ole enää varaa, ja rutiinit puolestaan ... niin. Minulla ei ole enää pitkään aikaan ollut rutiinejakaan.

Tätä nykyä tarvitsen vain kofeiinia. Minun täytyy pysyä hereillä.
”Kaksi minuuttia.”

Kohotan katseeni mieheen, joka seisoo edessäni kirjoituslusta lannetta vasten. Nyökkään, kulautan loput kahvista ja tunnen karvaan pistelyn leukaperissäni. Kahvi maistuu kammottavalta, mutta viis siitä. Se tekee tehtävänsä. Työnnän käden laukkuuni ja otan sieltä silmätippapullon – helpotusta punoitukseen – ja tiputan harjaantuneesti kolme tippaa kumpaankin silmään. Tämä on kai nykyään rutiinini. Sitten nousen jalkeille, pyyhkäisen housujani edestä ja läjäytän kämmenet reisiin sen merkiksi, että olen valmis.

”Seuraa minua.”

Kohotan kättäni ja elehdin miestä kulkemaan edeltä. Sitten lähdän liikkeelle. Seuraan häntä ulos ovesta hämärään käytävään, jossa loisteputkivalojen särinä kuulostaa käynnistyvän sähkötuolin rätinältä. Seuraan häntä sisään toisesta ovesta, ja kuulen aplodien vyöryvän minua kohti pehmeänä aaltona. Kävelen miehen ohi lavan reunalle ja jään seisomaan mustan esiripun taakse. Yleisö odottaa sen takana.

Tämä on iso tilaisuus. Isoin tähänastisista.

Katson käsiäni, joissa olin aikaisemmin pitänyt muistilappuja, lyijykynällä raapustamiani huomioita. Lyhyet muistiinpanot muis-

tuttivat minua siitä, mitä minun piti sanoa ja mitä ei. Niiden avulla pidin tarinan koossa kuin olisin noudattanut tarkkaan reseptiä ja ripotellut mukaan juuri sopivan määrän yksityiskohtia. Mutta enää en tarvitse muistilappuja. Olen tehnyt tämän turhan monta kertaa.

Sitä paitsi mitään uutta sanottavaa ei ole.

"Ja nyt kutsumme lavalle henkilön, jota te kaikki olette tulleet katsomaan."

Tarkastelen miestä, joka puhuu lavalla kolmen metrin päässä, ja hänen äänensä jylisee kaiuttimissa. Ääni tuntuu olevan kaikkialla – edessäni ja takanani. Jopa sisälläni. Syvällä rinnassani. Yleisö hihkuu jälleen ja selvitän kurkkuani, ja sitten palautan mieleeni, miksi olen täällä.

"Hyvät naiset ja herrat, arvoisa TrueCrimeConin yleisö, minulla on kunnia kutsua lavalle pääpuhujamme... Isabelle Drake!"

Astun valoon ja kävelen määrätietoisesti kohti illan isäntää hänen viittilöidessään minua lavalle. Yleisö hihkuu edelleen innokkaasti, osa on seisaallaan ja taputtaa, ja heidän kännyköidensä pienet punaiset valopisteet kohdistuvat minuun rävähtämättä. Käännyin yleisöön päin ja katselen heidän hahmojaan. Silmäni sopeutuvat hiljalleen hämärään, ja vilkutan vaisu hymy huulillani ennen kuin seisahtun lavan keskelle.

Illan isäntä ojentaa minulle mikrofonin. Nyökkään ja tartun siihen.

"Kiitos", sanon ja ääneni tuntuu kaikuvan. "Kiitos, että olette tulleet paikalle tänä viikonloppuna. Kuinka hieno kattaus puhujia."

Yleisö osoittaa taas suosiotaan ja katson muutaman sekunnin kasvojen merta niin kuin teen aina. Paikalla on lähinnä naisia. Naisia on aina. Kypsiä naisia viiden tai kymmenen hengen ryhminä. He nauttivat täysin siemauksin tästä jokavuotisesta perinteestään – siitä, että he saavat hetkeksi unohtaa arkielämänsä ja vastuunsa ja uppoutua fantasiaan. Paikalla on myös nuorempia, vähän yli parikymppisiä naisia, jotka näyttävät hieman säikyliltä ja nolostuneilta,

aivan kuin he olisivat jääneet kiinni pornon katselusta. Salissa on myös miehiä. Aviomiehiä ja poikaystäviä, jotka on raahattu paikalle väkisin. Heillä on ohutsankaiset silmälasit, poskilla hento-karvainen parta ja kyynärpäät kuin oksamuhkurat. Nurkassa on yksinäisiä susia, joiden katse viipyy esiintyjässä hieman liian pitkään, ja he saavat minut tuntemaan oloni epämurkavaksi, ja poliisit kulkevat penkkirivistöjen lomassa haukotuksiaan tukahduttaen.

Sitten panen merkille yleisön vaatetuksen.

Yhdellä nuorella naisella on pelkistetty t-paita, jossa lukee *Red Wine and True Crime*, ja T on asean muotoinen. Toisella on valkoinen paita, jossa on punaisia läikkiä – niiden on ilmeisesti tarkoitus näyttää veriroiskeilta. Sitten äkkään naisen, jonka t-paidassa lukee *Bundy. Dahmer. Gacy. Berkowitz*. Muistan nähneeni sellaisen aikaisemmin ohittaessani TrueCrimeConin lahjakaupan. Se oli puettu mallinukelle ja sitä mainostettiin samalla tavalla kuin ylihintaisia bändipaitoja konserttien myyntiteloissa. Se on innokkaille faneille tarkoitettu muistoesine.

Tunnen taas kerran, kuinka sappi nousee kurkkuuni lämpimänä ja pistävänä, joten pakottaudun katsomaan sivuun.

”Kuten varmaan tiedätte, nimeni on Isabelle Drake, ja poikani Mason kaapattiin vuosi sitten”, sanon. ”Häntä ei ole vielääkään löydetty.”

Tuolit kirskahtelevat. Kurkkuja selvitetään. Aran oloinen nainen eturivissä pudistelee hieman päätänsä silmät kyynelissä. Hän nauttii täysin rinnoin, tiedän sen. Aivan kuin hän katsoisi lempielokuvaansa ja lappaisi suuhunsa popcornia samalla kun lausuu ääneti joka ikisen vuorosanan. Hän on jo kuullut esitykseni. Hän tietää, mitä tapahtui. Hän tietää muttei ole vielääkään saanut tarpeekseen. Kukaan heistä ei ole. T-paitoihin painetut murhaajat ovat pahiksia. Univormupukuiset miehet salin takaosassa ovat sankareita. Mason on uhri ... mutten ole varma, mikä minä olen.

Ehkä yksinäinen selviytyjä. Nainen, jolla on kerrottavanaan tarina.

2

ASETUN PAIKALLENI. Se on käytävän puolella. Yleensä istun mieluummin ikkunapaikalla. Ikkunan vieressä voi nojautua sivulle ja sulkea silmänsä. En oikeastaan nuku. Mutta vetäydyn hetkeksi pois. Otan *mikrounet*, kuten lääkärimini sanoo. Olemme kaikki todistaneet sellaisia lentokoneessa: silmäluomet värisevät, pää nytkähtelee. Kahdesta kahteenkymmeneen sekuntiin kestävää tiedottomuutta, kunnes niska nytkähtää suoraksi kuin potkaiseva haulikko luodin ampaistessa matkaan.

Katson istuinta oikealla puolellani: tyhjä. Toivottavasti se pysyy vapaana. Koneen nousuun on kaksikymmentä minuuttia. Lähtöportti on juuri sulkeutumassa. Kohta voin vaihtaa paikkaa. Sitten ummistaisin silmäni.

Voisin viimeinkin yrittää levätä, tosin olen yrittänyt tehdä niin jo vuoden päivät.

”Anteeksi.”

Hätkähdän ja nostan katseeni lentoemäntään edessäni. Hän kopauttaa istuimeni selkänojaa moittivan näköisenä.

”Teidän täytyy nostaa selkänoja ylös.”

Lasken katseeni ja painan pientä hopeanväristä nappia käsi-nojassa. Sitten tunnen, kuinka taivun eteenpäin ja vatsaa puristaa. Lentoemäntä lähtee liikkeelle ja alkaa sulkea matkatavaralokeroiden luukkuja, mutta kurkotan kättäni ja pysäytän hänet.

”Voisinko saada kivennäisvettä?”

”Aloitamme juomatarjoilun pian nousun jälkeen.”

”Saisinko vettä nyt heti”, lisää ja tartun häntä käsipuolesta hänen aikoessaan poistua. ”Jos vain sopii. Olen puhunut koko päivän.”

Kosketan suureleisesti kurkkuani, ja hän katsoo muita käyttävän varrella istuvia matkustajia, jotka liikehtivät tuskastuneesti ja kiinnittävät istuinvöitään. Jotkut kaivavat repuistaan kuulokkeita.

”Hyvä on”, hän sanoo huulet tiukkana viivana. ”Hetki vain.”

Hymyilen, nyökkään ja asettaudun taas istuimelleni ennen kuin alan tarkastella muita matkustajia, joiden kanssa jaan kierrätetyn ilman lentäessämme Los Angelesista Atlantaan. Se on leikki, jota harrastan lennoilla: yritän kuvitella, mitä muut matkustajat tekevät täällä. Mietin, millaiset olosuhteet ovat johdattaneet heidät tähän hetkeen, jolloin paikalla on juuri tämä kattaus toisilleen vieraita ihmisiä. Mietin, mitä he ovat tehneet tai mitä he aikovat tehdä.

Ovatko he menossa jonnekin vai palaamassa kotiin?

Ensimmäiseksi katseeni osuu yksin istuvaan lapseen, jonka korvat ovat hautautuneet jättimäisten kuulokkeiden alle. Kuvitelen hänen olevan avioerolapsi, joka viettää viikon kuukaudessa lentämällä maan toiselta puolelta toiselle kuin rahti. Sitten alan kuvitella, miltä Mason olisi mahtanut näyttää tuossa iässä – kuinka hänen vihreistä silmistään olisi tullut vieläkin vihreämmät, kaksi tuikkivaa smaragdia niin kuin hänen isällään, tai kuinka hänen pehmeä vauvanihonsa olisi muuttunut tummemmaksi, samantyyppiseksi kuin minulla, luonnollisen päivettyneen sävyiseksi ilman, että tarvitsee oleilla auringossa.

Nielaisten kuuluvasti ja pakottaudun kääntämään katseeni pois, käännyn katsomaan muita vasemmalla puolellani istuvia matkustajia.

Koneessa on varttuneita miehiä näpyttelemässä kannettavaa ja kirjoja lukevia naisia. Puhelinta räpläävät teinit kyhjöttävät istuimilla lysyssä, ja heidän hontelot polvensa tökkivät edessä olevaa istuinta. Jotkut näistä ihmisistä matkustavat häihin tai hau-

tajaisiin. Osa on työmatkalla tai menossa salaiseen tapaamiseen maksettuaan matkansa käteisellä. Ja joillakuilla matkustajista on salaisuuksia. Itse asiassa kaikilla. Mutta osalla heistä on todellisia, sotkuisia salaisuuksia. Syvälle haudattuja arkaluontoisia salaisuuksia piilossa ihon alla. Ne lipuvat heidän suonissaan ja leviävät kuin sairaus.

Ne jakaantuvat, monistuvat ja jakaantuvat uudelleen.

Mietin, keillä heistä on salaisuuksia, jotka leviävät kaikkiin elimiin ja saavat ne vähitellen mädäntymään. Salaisuuksia, jotka näivettävät heidät sisältä käsin.

Kukaan täällä ei osaisi kuvitella, kuinka olen viettänyt päiväni: kertomalla elämäni tuskallisimmasta hetkestä muiden viihdykkeeksi. Minulla on valmis puhe. Puhe, jonka lausun aiheesta täysin irtautuneena ja joka on laadittu juuri oikeanlaiseksi. Se koostuu äänteistä, jotka kuulostavat hyviltä minun lausuminani ja sanomalehtiin painettuina, ja mukana on tarkoituksellisia taukoja, joiden kestäessä sanani painuvat kuulijoiden mieleen. Kun aistin aivan erityisen tuskallisista asioista puhuessani, että tunnelmaa olisi syytä keventää, kerron hauskoja, lämpimiä muistoja Masonista. Niinpä minä keskityttyäni ensin Masonin katoamiseen – hänen makuuhuoneensa avoimeen ikkunaan, sisään virtaavaan lämpimään ja kosteaan viriin, mobileen hänen sänkynsä yläpuolella ja pieniin tuulessa keinahteleviin pehmodinosauruksiin – keskeytän ja nielaisen. Sen jälkeen kerron tarinan siitä, kuinka Mason oli juuri oppinut puhumaan. Kuinka Mason sanoi T. Rexiä ”hilmuliskoksi” – ja kuinka aina kun hän osoitti pientä otusta sänkynsä yläpuolella, aviomieheni alkoi hokea ”hilmulisko, hilmulisko”, mikä sai pojan kikattelemaan ennen nukahtamista. Siinä vaiheessa yleisö heltyy hymyilemään, ehkä jopa naurahtamaan. Olkapäät rentoutuvat silmin nähdessä. Selät painautuvat istuinta vasten ja kaikki huoahtavat yhtä aikaa. Opini jo aikoja sitten, että sillä tavalla yleisö reagoi: ihmiset eivät halua, että heidän olonsa käy turhan tukalaksi. He eivät oikeasti halua kokea samaa kuin minä. He eivät halua elää

jokaista rujoa hetkeä. He haluavat vain pienen maistiaisen. He haluavat tyydyttää uteliaisuutensa – mutta jos tarina äityy turhan katkeraksi, puistattavaksi tai todentuntuiseksi, he maiskauttavat huuliaan ja poistuvat tyytymättöminä.

Emmekä toki toivo moista.

Oikeasti ihmiset pitävät yli kaiken väkivallasta – sopivan välimatkan päästä. Jokainen joka muuta väittää, kieltää tosiasiat tai pimittää jotakin.

”Kivennäisvetenne.”

Nostan katseeni lentoemännän ojennettuun käteen. Hän pitelee pientä kupillista kirkasta nestettä, jonka pintaan kohoaa pieniä, miellyttävästi sihiseviä kuplia.

”Kiitos”, sanon, otan kupin vastaan ja asetan sen syliini.

”Teidän täytyy pitää istuinpöytä ylhäällä”, lentoemäntä lisää.
”Nousemme pian ilmaan.”

Hymyilen ja juon kulauksen sen merkiksi, että ymmärrän. Hänen poistuttuaan kumarrun penkomaan käsilaukkuani, kunnes tunnen pikkupullon sivutaskussa. Olen juuri kiertämässä vaivihkaa korkkia auki, kun aistin jonkun läsnäolon, äkkään hahmon vierelläni.

”Tässä on minun paikkani.”

Katseeni nytkähtää äänen suuntaan, ja puolittain odotan näkeväni jonkun tuttavistani, sillä yläpuoleltani kuuluvassa äänessä on jotakin epämääräisen tuttua. Mutta kun kohotan katseeni, näen ventovieraan miehen, jolla on olkapäällään TrueCrimeCon-kassi ja joka osoittaa istuinta vieressäni.

Ikkunapaikkaa.

Hän huomaa pitelemäni pikkupullon ja väläyttää hymyn. ”En kieli.”

”Kiitos”, sanon ja nousen jalkeille päästääkseeni hänet paikalleen.

Yritän olla näyttämättä päällepäin, etten haluaisi lentää kotiin samaan tilaisuuteen osallistuneen henkilön vieressä – suhtaudun true crime -faneihin ristiriitaisesti. Inhoan heitä mutta myös tarvitsen heitä. He ovat välttämätön paha: heidän silmänsä ja heidän

korvansa. Heidän jakamaton huomionsa. Koska kun muu maailma unohtaa, he edelleen muistavat. He lukevat jokaisen artikkelin, he kiistelevät teorioista amatöörietsivien sivustoilla, ikään kuin elämäni olisi pelkkä ratkaisemista odottava palapeli. He käpertyvät yhä iltaisin sohvalle lasillinen merlot'ta kädessään ja uppoutuvat *Dateline*-ohjelman juontajan rauhoittavaan jutusteluun. He yrittivät päästä lähelle rikoksia niitä kuitenkin itse kokematta. Ja sen takia TrueCrimeConin tapaisia tapahtumia on olemassa. Sen takia ihmiset tuhlaavat satoja dollareita lentolippuihin, hotellimajoitukseen ja pääsylippuihin: he maksavat turvallisesta tilasta, jossa voivat paistatella pari päivää väkivallan verisessä hehkussa ja repostella jonkun toisen ihmisen murhalla.

Tosin he eivät ymmärrä, he eivät voi ymmärtää, että jonakin päivänä he itse saattavat joutua huomaamaan, että väkivalta on luikerrellut tv-ruudun läpi heidän kotiinsa, iskenyt hampaansa heihin ja asettunut mukavasti taloksi kuin syöpäläinen, joka imee heidät hitaasti kuiviin.

Ihmiset eivät koskaan usko, että niin voi käydä heille itselleen.

Mies sujahtaa ohitseni paikalleen ja työntää kassinsa edessä olevan istuimen alle. Istuuduttuani uudestaan jatkan siitä, mihin jäin: rusautan pikkupullon korkin auki ja kaadan votkan kuppiin. Sekoitan sitä sormellani ennen kuin juon pitkän kulauksen.

”Näin esityksesi.”

Tunnen vierustoverini katseen. Yritän olla piittaamatta hänestä. Suljen silmäni ja painan takaraivoni istuintyyntyä vasten. Odotan votkan puuduttavan silmäluomiani sen verran, että saan pidettyä ne tovin painuksissa.

”Olen pahoillani”, hän lisää.

”Kiitos”, sanon silmät edelleen kiinni. Vaikken oikeasti pysty nukkumaan, voin olla nukkuvinani.

”Olit muuten tosi hyvä”, hän jatkaa. Tunnen hänen hengityksensä poskellani ja haistan hänen pureksimansa minttupurukumin. ”Kun kerroit tarinaasi, siis.”

”Se ei ole tarina”, sanon. ”Se on elämääni.”

Hän on hetken vaiti, ja luulen sanojeni tepsineen. En yleensä yritä saada ihmisiä vaivautumaan – koetan olla ystävällinen ja vetää surevan äidin roolia. Kättelen ja nyökyttelen, väläytän kiittolaisen hymyn, jonka pyyhin kasvoiltani kuin huulipunaa heti kun poistun paikalta. Mutta nyt en ole konferenssissa. Se on ohi ja olen vapaalla. Olen matkalla kotiin. En halua enää puhua.

Särisevä kuulutus täyttää matkustamon.

”Matkustamohenkilökunta, varmistakaa ovien lukitus ja tarkistakaa matkustamo.”

”Minun nimeni on Waylon”, mies sanoo ja tunnen, kuinka hänen kätensä ojentuu minua kohti. ”Waylon Spencer. Teen podcastia –”

Avaan silmäni ja katson häntä. Olisi pitänyt arvata. Tuttu ääni. Tiukasti istuva V-aukkoinen paita ja tummat pillifarkut. Hänellä on kiiltävät ja niskasta särmikkäästi leikatut hiukset eikä hän näytä tyyppilliseltä osallistujalta. Murhat eivät ole hänelle viihdykettä vaan työ.

En ole varma, kumpi on pahempaa.

”Waylon”, toistan. Katson ojennettua kättä ja odottavaa ilmettä. ”Waylon, en halua vaikuttaa työkeältä, mutten ole kiinnostunut.”

”Kuulijoita on jo aika kivasti”, mies sanoo sitkeästi. ”Sijalla viisi sovelluskaupassa.”

”Hieno juttu.”

”Saimme jopa ratkaistua avoimen tapauksen.”

En osaa sanoa, johtuuko se koneen äkillisestä liikkeestä – hienoisesta notkahduksesta, joka kouraisee vatsaa ja saa käteni pureutumaan syvälle istuimeen, kun kiihdytämme kiitoradalla, kun meidät sisuksiinsa ahmaissut jättimäinen metallihäkkyrä lisää vauhtia samalla kun korvat menevät lukkoon – vai hänen sanoistaan, mutta yhtäkkiä minulle tulee levoton olo.

Vedän syvään henkeä ja puristan istuimen käsinoja.

”Pelkäätkö lentämistä?”

”Voisitko jo lopettaa”, tiuskaisen ja käännän katseeni häneen. Hän kohottaa kulmiaan ja yllättyy äkillisestä äreystestäni.

”Anteeksi”, hän sanoo ja näyttää nolostuneelta. ”Ajattelin vain, että voisit olla kiinnostunut. Kertomaan tarinan. Oman tarinasi. Podcastissa.”

”Kiitos”, sanon ja yritän kuulostaa sopuisammalta. Painumme takakenoon, kun kone nousee. Jalkojemme alta kuuluu kovaa kolinaa. ”Mutta jätän väliin.”

”Okei”, hän sanoo. Sitten hän kaivelee taskuaan ja ottaa esiin kuluneen lompakon. Hän avaa sen, vetää esiin käyntikortin ja asettaa sen polvelleni. ”Jos satut muuttamaan mieltäsi.”

Ummistan taas silmäni ja jätän käyntikortin paikoilleen. Olemme ilmassa ja kiidämme keskellä turpeita pilviä, joiden lomasta satunnainen auringonsäde työntyy matkustamoon puollittain lasketun ikkunaluukun alta.

”Ajattelin vain, että senhän takia sinä teet sitä”, hän lisää vaiameasti. Yritän olla piittaamatta hänestä, mutta uteliaisuus vie voiton. En voi mitään itselleni.

”Ai mitä?”

”No, käyt puhumassa. On varmaan tuskallista elää tapahtunut yhä uudestaan ja uudestaan. Mutta sinun on pakko, jos haluat tapauksen pysyvän esillä. Jos haluat, että se vielä joskus ratkeaa.”

Suljen silmäni tiukasti ja keskityn pieniin suoniin, jotka hehkuvat punaisina luomieni sisäpinnalla.

”Podcastissa sinun ei tarvitsisi kohdata ihmismassoja. Ei ainaakaan silmästä silmään. Sinun tarvitsisi puhua vain minulle.”

Nielaisen ja nyökkään sen merkiksi, että olen kuullut mutta että keskustelu on ohi.

”No, mieti asiaa”, hän lisää ja painautuu istuinta vasten.

Kuulen hänen farkkujensa kahinan hänen asettuessaan mukavampaan asentoon, ja tiedän, että parin minuutin päästä hän onnistuu helposti siinä, mihin minä en ole pystynyt vuoteen. Raotan toista silmäluomeani ja vilkaisen häneen päin. Hän on

laittanut korvilleen langattomat kuulokkeet ja kuulen tasaisen basson jyminän. Sitten näen, kuinka hänen vartalonsa rentoutuu normaalisti, se käy kuin itsestään, vaikka minulle se on mahdotonta. Hänen hengityksensä käy syvemmäksi ja tasaisemmaksi. Hänen sormensa alkavat nytkähdellä sylissä, hänen suunsa on raollaan kuin kaapin ovi ja suupielessä kiiltää kuolapisara. Viisi minuuttia myöhemmin hänen kurkustaan alkaa kuulua vaimeaa kuorsausta, ja leukaani kiristää purressani hammasta.

Sen jälkeen suljen silmäni ja ohi kiitävän hetken mietin, miltä tuntuisi nukahtaa.

KUKA VEI TAAPERON SÄNGYSTÄ VANHEMPIEN NUKKUESSA?

Hypnoottisen hyytävä trilleri epätoivoisesta äidistä pakottaa lukijankin miettimään, mikä on totta ja mikä harhaa.

"Vangitseva."

NATIONAL EXAMINER

"Nostaa mieleen levottomuutta herättäviä kysymyksiä tarinoista, joita ihmiset kertovat itselleen pitääkseen maailmansa kasassa."

PUBLISHERS WEEKLY

9 789520 461928

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6192-8